



Llegenda del Gegant encantat

El Bruc

Ubicació

Comarca: Anoia
Lloc/Adreça: Roca anomenada Gegant encantat, a la muntanya de Montserrat
Alçada: 1.130

Coordenades:

Latitud: 41.60322
Longitud: 1.81072
UTM Est (X): 400896
UTM Nord (Y): 4606407

Classificació

Número de fitxa 08025 - 66
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Tradició oral
Estil / època: Popular
Segle XVI-XVIII
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Científic
Titularitat Pública
Autoria de la fitxa Jordi Serra i Massansalvador
Data de registre de la fitxa: dv., 29/06/2012 - 02:00

Descripció

Es diu que a la muntanya de Montserrat hi vivia un gegant que feia estralls pels pobles de l'entorn. Els veïns de la zona, que sabien que el gegant només sortia de nit, van anar deixant ovelles com a esquer cada vegada més lluny de Montserrat. El gegant les va anar seguint, però quan se'n va adonar ja era molt lluny i no va poder tornar al seu cau abans que es fes de dia. D'aquesta manera va quedar petrificat. L'encanteri només es

pot desfer la mitjanit del dia que es canvia de segle; en aquell moment, el gegant demana a Déu que desfaci el malefici i, fins ara, sempre ha contestat negativament.

Observacions:

La roca del Gegant encantat es troba al capdamunt del torrent de Migdia, prop de Sant Jeroni. La seva forma singular ha donat lloc a aquesta llegenda.

La llegenda recull influències d'altres llegendes de la zona del Montserrat, com la del Cavall Bernat, la del Mal Caçador, la del Pont del Diable o la del soldat Malcús.

S'han recollit altres variants de la llegenda, que atribueixen l'encanteri del gegant a la Mare de Déu de Montserrat o que l'anomenen pare Malot. Apel·les Mestres li va dedicar un poema que acaba: "La boira, tot jugant, / li cenyeix un turbant / que entorn del seu cap flota, / i el vell Gegant, pacient, / somriu indiferent / amb un somrís idiota."

Història

La llegenda és recollida per Apel·les Mestres el 1930 en el seu poemari Montserratins, i posteriorment (1950) Joan Amades en publica una narració completa.

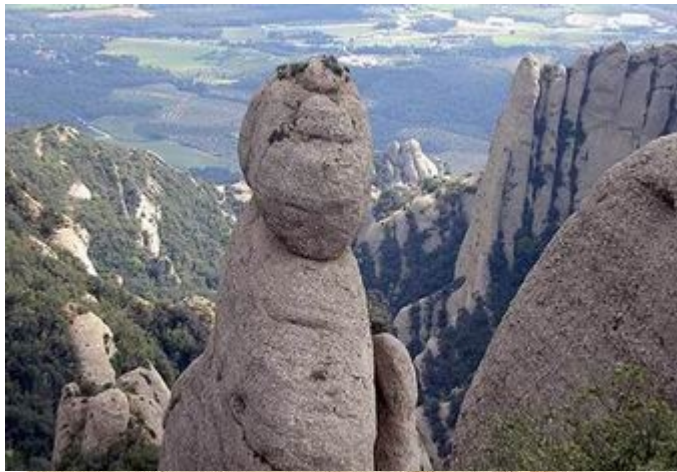
La primera ascensió al Gegant Encantat la van fer J. Ferrera, R. Estrems i J. Panyella el 27 d'abril de 1941.

Bibliografia

AMADES, Joan (1950). Folklore de Catalunya. I. Rondallística.

AMICS DE MONTSERRAT, ed. (1971). Folklore montserratí.

MESTRES, Apel·les (1930). Montserratines. Salvador Bonavia, llibreter.



21 - MONTSERRAT. El "Gegant Encantat"

